

Hejdánek, Ladislav → Komárková, Božena

Ladislav Hejdánek

in: Ladislav Hejdánek, [Žít bez průšvihů znamená žít bez pravdy](#), ed. Jan Hron, Červený
Kostelec: Pavel Mervart, 2025, p. 155-156

in: Ladislav Hejdánek, [Žít bez průšvihů znamená žít bez pravdy](#), vyd. Jan Hron, Červený
Kostelec: Pavel Mervart, 2025, str. 155-156

◆ korespondence, česky, vznik: 20. 12. 1972

◆ correspondence, Czech, origin: 20. 12. 1972

20. prosince 1972

Vážená a milá paní profesorko,

s trochou zpoždění se dostávám k tomu, abych Vám za nás všechny vyslovil přání krásných dnů svátečních a uspokojivého – přinejmenším – průběhu příštího roku. Každopádně Vám přejeme do budoucnosti kratší, ale právě tak i delší všechno dobré. My i naši přátelé, a ještě spousta lidí, které třeba vůbec neznáme, jsme měli to veliké štěstí, že jsme Vás v životě nejenom potkali, ale že jsme Vám mohli – nehledíc na vzdálenosti a frekvenci realizovaných kontaktů – zůstat po léta nablízku. To bylo, je a ještě dlouho bude pro nás velmi povzbudivé a inspirující. Pro mne osobně to bylo veliké, nepředvídané a nepředvídatelné a ovšem zcela nezasloužené, zpětně takřka nepochopitelné štěstí, že jsem měl tu skvělou příležitost a vlastně výsadu zůstat dlouho v silovém poli tak mimořádných postav, jaké dovedla soustředit Akademická Ymka; a z nich ze všech opravdu snad lidsky nejbližší jste Vy. Příští léto to bude už dvacet sedm let, co Vás znám. To je takřka neuvěřitelně dlouho. Ale neuvěřitelnost tohoto období bledne před neuvěřitelností Vaší sedmdesátky. Je sice pravda, že se to tak říkává. Ale s Vámi to je opravdu tak, že i ta slova sama jsou jen marným a zase bledým, vybledlým pokusem vyjádřit, co všichni cítíme při setkání s Vámi. Kdybyste nás už po léta nepřipravovala svými poznámkami, jak už vůbec k ničemu nejste, jak nemůžete nic pořádně dělat atd. atd., tak bychom to snad ani nedokázali i jen teoreticky, akademicky, jen rozumově vzít na vědomí, že Vám od konce války přibylo takřka třicet let. Co Vás známe, tak se téměř neměníte, zejména nestárnete. A když se to srovná s tím, jak stárneme my a jak stárne celý svět, tak vlastně ustavičně mládnete. Samozřejmě to nemíním jako nějakou slavnostní poklonu, nějaké pukrle, ale říkám to takměř s povzdychem. Zůstat v takové svěžesti, podržet si schopnost reagovat tak mladě až mladicky (včetně oné provokativnosti, která je běžně uznávanou výsadou či přítěží mládí) – to by se mi tedy moc líbilo, ale... No, prostě to většinou nedovedeme. Asi je nutno i k tomu mít potřebnou genetickou výbavu. Ale možná, že to je součást morální struktury osobnosti, ne biologické. A možná, že ta biologie má – i když je věda k tomu slepá – své morální komponenty. To nejspíš. A nám nezbyvá než hluboký obdiv a nadšení, že jsme si z toho stromu mohli tak dlouho trhat. A vděčnost Bohu, a díky Vám!

A že nemluvím jen tak naplano: ležím, tu a tam přecházím, páteř mám degenerovanou (přesně podle rtg nálezu), po novém roku jdu do špitálu, tak vidíte – je zbytečné cokoli namítat. Moc se těšíme, až Vás zase uvidíme; mně moc mrzí, že za Vámi nebudu moci přijet.

Vaši Láďa + Heda + 4 děvčata